

Výkřiky, že Rusko nepatří do Evropy, nejsou pravdivé. Vždy bude součástí debat o budoucím bezpečnostním uspořádání

svobodny-svet.cz/vykriky-ze-rusko-nepatri-do-evropy-nejsou-pravdive-vzdy-bude-soucasti-debat-o-budoucim-bezpecnostnim-usporadani

26. března 2023

SU/JIŘÍ ŠEDIVÝ

Jaký bude výsledek války na Ukrajině? Načrtávat kontury příměří a míru je stále ošidné, když podle našeho hosta, bývalého armádního generála Jiřího Šedivého, je Rusko schopno vést bojové akce v současné značné intenzitě ještě do léta. Putinův režim si sice podle něj zničil reputaci ve smyslu mezinárodně-politickém i ekonomickém, ale nakonec se s ním bude muset jednat. Na pozadí ukrajinského konfliktu, který bývá někdy označován za zástupnou válku vedenou Spojenými státy i proti Evropě, se ovšem rodí nové rozložení sil ve světě. Rusku se díky posíleným vazbám s Čínou, ale i s dalšími zeměmi, jako je Indie nebo Írán, podařilo omezit dopad Západem uvalených sankcí. A Rusko nebude jediné, kdo bude teprve sčítat ztráty – nová realita ve světě se bude teprve postupně definovat.

Martina: Z některých vašich odpovědí jsem vyrozuměla, že poměrně respektujete názory Henryho Kissingera a jeho vhléd. On neustále zdůrazňoval, že základním úkolem Západu je držet Rusko od Číny, nedovolit toto propojení. V dějinách diplomacie to zmiňuje několikrát, a v tomto smyslu slova zdůrazňuje, že to umožňovala mimo jiné také studená válka. Myslíte si tedy, už jste to naznačil, že je opravdu doba na nějakou úplně novou mírovou smlouvu, nebo novou smlouvu o bezpečnosti v Evropě, o rozvrstvení sil? A mezi kým by tyto smlouvy měly být eventuálně uzavřeny?

Jiří Šedivý: To je něco, co myslím, že by mělo skutečně následovat. Nebude to asi otázka současného okamžiku, kdy se ještě bude na Ukrajině válčit. Ale v okamžiku, kdy se začne Ukrajina řešit mírovou diplomatickou cestou, o které jsme říkali, že doufáme, že se něco takového skutečně nakonec odehraje, tak v takovém okamžiku se budou muset řešit nejenom rusko-ukrajinské vztahy, ale celoevropské.

A zase některé výkřiky, a použil jsem skutečně úmyslně slovo „výkřiky“ některých politiků, že Rusko nepatří do Evropy, a aby bylo z Evropy vyloučeno, nejsou pravda. Rusko zkrátka vždycky bude součástí Evropy, ačkoliv si můžeme o jeho režimu myslet cokoliv, a neustále bude ovlivňovat bezpečnost Evropy. Takže do budoucích debat o bezpečnostním uspořádání Evropy musíme Rusko také přizvat, byť to neznamena, že budeme ustupovat jeho požadavkům. Rusko bude muset respektovat naše požadavky, ale zase na druhou stranu je potřeba říct, že to vždycky nemůže být jednostranný proces. To by asi také nefungovalo. Ano, budeme muset dojít k přehodnocení komplexně všech bezpečnostních vztahů v Evropě, a jak postupovat dál.

Mimochodem bych jenom připomněl, že to není tak úplně jednoduché například ani v Maďarsku, což je jeden z velkých problémů, o kterých dneska mluvíme a který vůbec není nový, a bylo to tam pořád. Ale víme, do jaké míry a jak se chová Turecko jako stát, který se chce stát, nebo už se dokonce stal regionální velmocí,

a výrazně ovlivňuje celý tento region, kde jsou z našeho hlediska poměrně konfliktní otázky vztahů mezi Řeckem a Tureckem. Víme, že se zvyšuje radikalizace politické scény téměř ve všech státech, a důvodem jsou následky migrace, což také může vytvořit poměrně dost složité bezpečnostní záležitosti. Takže problémů je před Evropou hodně, a budeme muset najít nějaké optimální řešení.

Martina: Který problém vy teď vidíte jako nejpálčivější? Tedy, že bychom se mu měli věnovat teď hned, nejpozději okamžitě, nebo budeme v budoucnu sklízet vítr.

Jiří Šedivý: Samozřejmě nejpálčivější je momentálně krize na Ukrajině a ruská agrese vůči Ukrajině. A vrátil bych se hned zpátky k tomu, co jsem řekl, a to je radikalizace zejména pravicového spektra politických stran, nebo jednotlivých států, kde může vypuknout skutečně poměrně dost komplikovaný vnitřní konflikt. Víme, že napjatá situace je ve Francii, Itálii, že to ani není úplně ideální v Německu. A v poslední době se poměrně dost dostávají do problémů i ve Švédsku, které je řeší také poměrně radikálně. Takže to není jenom otázka střední Evropy a Maďarska, jak se někdy říká, ale toto je něco, co asi skutečně bude opravdu velkým problémem, který bude velmi těžko řešitelný.

Martina: A myslíte, že tyto občanské konflikty, které mohou hrozit v zemích Evropské unie, a asi nejen tam, jsou skutečně, jak jste zmínil, radikalizací pravice, nebo je to mnohdy také radikalizací levice?

Jiří Šedivý: Ale pravice je dneska radikálnější než levice. Myslím, že jedno i druhé krajní křídlo do toho může vstoupit v negativním slova smyslu. To máte sto procentně pravdu. Mimochodem, migrace byla zneužita i v minulosti, v nedávné době na rusko-běloruských hranicích při pokusu de facto destabilizovat, nebo zneužít migraci proti Polsku. Takže víme, že migrace je dneska něco, co je chápáno nejen jako živelný proces, ale že může být dokonce i uměle řízen.

Že by Rusko poslalo své tanky přes Pobaltí, Polsko na Berlín, je z vojenského hlediska nelogické. Stačí spočítat potenciál NATO a Ruska. Napadení země NATO by znamenalo odezvu celé aliance. To Rusové moc dobře vědí.

Martina: Velice často můžeme slyšet argument, že Rusko se nezastaví jenom na Ukrajině, že by mohlo dostat chuť na další výboje směrem na západ. Považujete to za reálné?

Jiří Šedivý: To je to, co jsem řekl, že to jsou politická vystoupení, zejména některých... U Zelenského to chápu, ale nechápu to u některých politiků na západ od nás. Ale možná, že i Poláci někdy také takhle mluví. Dokonce i naši představitelé mají podobné názory. Ale z hlediska vojenského je to nelogické.

To nevylučuje, že Rusko nemůže použít různé destabilizující operace. Připomněl bych, už jste tady zmínila Vrbětice: Vrbětice nebyly státní terorismus, to byl útok jednoho státu – Ruska – vůči jinému státu, což je Česká republika, vojenským komandem. To byla normální agrese. Akorát, že některá slova se zneužívají. Někteří politici nevědí, co je terorismus, a používají slovo „terorismus“. Ale v každém případě takovéto narušování soudružnosti společnosti – kybernetické útoky, nebo útočení na nižší úrovni škály, která je dána válkami, které se dnes považují za nelineární, jsou vysvětlovány různými názvy, jako hybridní válka, a podobně. Ale hybridní válka je od nuly až po tuto, která momentálně probíhá na Ukrajině.

Takže nemyslím, že by Rusko toto nemohlo používat do budoucnosti. Ale to, co se tím myslí, a na co jste se ptala, že Rusko pošle své tankové svazy přes pobaltské státy, Polsko, znovu na Berlín, to jsou přece přehnané věci. Stačí jen spočítat, jaký potenciál má NATO, a jaký je potenciál Ruska. Mnohokrát se uvedlo, že jakékoliv napadnutí jednoho ze zemí NATO by znamenalo odezvu celé aliance. To Rusové moc dobře vědí, že si to nemůžou dovolit. Ale můžou si dovolit provokace. To zcela určitě.

Martina: Přesto jsem tyto argumenty: „Přece si nemyslíte, že se Rusové zastaví, že jim bude stačit Ukrajina“, několikrát zaslechla i od našich představitelů, většinou ve spojení s oznámením, že jsme ve válce. Řekněte, jsme ve válce?

Jiří Šedivý: To je zase, co si kdo pod tímto pojmem představuje. Jestli si někdo představuje válku takovou, že máme fyzicky vojáky v kontaktu s nepřítelem, v tomto případě s Ruskem, tak nejsme. Ale to, že výrazně podporujeme Ukrajinu, například materiálem, finančně, zbraněmi, a podobně, tak z určitého hlediska součástí tohoto konfliktu, který probíhá na Ukrajině, jsme. To je dáno tím, že stojíme na straně Ukrajiny, a Ukrajině poskytujeme podporu. Ale v tom pojetí, jak jste se ptala, jak se někteří vyjadřují, to myslím, že není pravda.

Rétorika, jakou mluví naši představitelé o válce na Ukrajině, by měla být uvážlivější a racionálnější s ohledem na dopady, jaké to může mít

Martina: Vy tady žijete, víte, jak to zaznívá. Víte, jakým způsobem válku na Ukrajině komunikuje vláda a naši představitelé s námi občany. Přijde vám to věcné, faktické, uklidňující? Jak to vnímáte?

Jiří Šedivý: Takováto vyjádření právě uklidňující nejsou. Mimochodem tato rétorika, která se používá v České republice, je spojena i s tím, co se děje ve společnosti, jak to dopadá do ekonomiky, a diskusí o tom, co je zdrojem vysoké inflace, která vlastně byla nastartována před válkou, ale ve válce ještě akcelerovala. Myslím, že v tomto smyslu jsou například Němci mnohem uvážlivější, používají ne tak dramatická vyjádření, a Američané a Francouzi také ne. Takže si myslím, že je potřeba, abychom nehráli uměle vytvořenou roli toho, kdo je nejspravedlivější, ale abychom u některých věcí, byť si je můžeme myslet, přece jenom vážili slova.

Martina: Dokonce i Polsko vystupovalo mnohem obezřetněji v okamžiku, kdy na jejich území přistála raketa, než třeba naše ministryně obrany.

Jiří Šedivý: Samozřejmě. Poláci mají více informací, než jsme v té době měli my.

Martina: Tím spíš bychom možná měli počkat, až jich budeme mít více. Co myslíte?

Jiří Šedivý: Dobře. To je jednotlivý případ. Já si myslím, že bychom z obecného hlediska měli uvažovat mnohem racionálněji, a mnohem racionálněji brát v úvahu, jaké to má oboustranné dopady, i na naši stranu, protože řada těchto vyjádření je spíš směřována dovnitř naší společnosti. Ale samozřejmě, že mají také dopady na budoucí vztah Rusko – Česká republika, protože tato válka jednou skončí, a budeme chtít normalizovat vztahy. Takže tím zase nemyslím, že bychom se měli podřídit tomu, co říká Rusko, a byl bych nerad, aby někdo si představoval, že jsem na straně Ruska. To stoprocentně ne. Ani zdaleka ne. Ale jednoduše diplomacie se vždycky musí dívat několik kroků dopředu, abychom si nezavřeli dveře, až bude potřeba, abychom je měli otevřené.

Martina: Já jsem tady nedávno při jiném rozhovoru zmínila rozhovor Tomáše Lukavce s bývalým zbrojním inspektorem OSN Scottem Ritterem, kterému položil řečnickou otázku: „Jednoho dne válka na Ukrajině skončí, ať tak či tak“ – a dopouští se určitých spekulací a pokračuje: „Jak jste připraveni na to, zahájit jednání s Ruskem? Jak jste připraveni na to, obnovit diplomatické a zejména ekonomické vztahy?“ Jak byste na tuto otázku, kterou vznesl on, odpověděl vy?

Jiří Šedivý: Ale to je pohled velkých národů. Velkých států, které cítí za prvé poměrně větší odpovědnost například za budoucnost Evropy, což jsou především tři největší státy, Německo, Francie a Velká Británie, která je mimochodem v těchto vyjádřeních jejich představitelů mnohem radikálnější, viz Sunak a jeho poslední vyjádření. Ale tak se chovají i Spojené státy americké. Oni si uvědomují, že jednou k jednání dojde a že toto jednání bude muset být vedeno v pokud možno klidné a konstruktivní atmosféře.

A taková, řekněme už dneska, vyjádření, která de facto vylučují do budoucnosti nějakou rozumnou debatu jeden s druhým, tak to není dobře. Ale to není problém jenom České republiky. Taková některá vyjádření mají i jiné menší státy, které cítí potřebu, aby těmito statementy, které jsou poměrně dost radikální, nejenom na sebe upozornily, ale aby zdůraznily svou roli, kterou chtějí hrát.

S Ruskem budeme muset po válce najít společnou řeč, protože hraje roli v mezinárodním měřítku. A pokud zmizí jeho vojenská a politická síla, tak uvolněný prostor zaplní jiné síly.

Martina: Pane generále, když teď trošičku provětráváme peříčka našim představitelům: Jak na vás působí jev, že jakékoliv řeči o míru, o tom, že by někdo byl velmi rád, kdyby se už uzavřel mír, a kdyby se už přestalo válčit, jsou u nás momentálně chápány přesně obráceně, a lidé, kteří volají po míru, jsou považováni za proruské a podobně? Jak myslíte vy, člověk, který je zkušený a ví, co válka obnáší, že vznikl tento jev?

Jiří Šedivý: To je problém nerespektování reality. Jednoduše zase vyjdu z vojenského hlediska, a jako voják tedy pracuji s variantami. Varianta optimální: Vyhrájeme 100%. A další varianta: Prohrájeme. A mezi tím je několik variant, které lze vytipovat a odvodit. A my musíme být připraveni na všechny tyto varianty. Musíme se připravit, kde se skutečně podaří Rusy vytlačit z území Ukrajiny, což nemusí být otázka tohoto roku. Může to být otázka příštího roku, byť si myslím, že ta nejintenzivnější válka skončí někdy v létě, nebo tak nějak.

Ale mimochodem v tomto smyslu například mluvil i Macron, který řekl: „Musíme Rusko porazit, ale ne ho rozdrtit.“ I on se zase dívá do budoucnosti, protože tam někde budeme muset najít nějakou společnou řeč. A já si myslím, že tohle u nás nefunguje. Funguje to u větších států, kde je mezinárodní odpovědnost mnohem větším problémem, viz Německo. Německo se nechce znovu dostat do situace, že se bude blížit době, kdy budou v Německu rozhodovat vojáci. Doba před druhou světovou válkou a druhá světová válka je

pro Němce obrovské trauma, a někdy je to až paralyzuje. Ale uvědomují si, co to vlastně znamenalo. A nám takováto zkušenost relativně chybí, takže jsme v takovéto situaci. Někteří naši představitelé odmítají jakékoliv debaty. A nemusí to být veřejné debaty, můžou to být debaty, které se odehrávají za zavřenými dveřmi. Ale musíme na ně být připraveni.

Martina: Vzpomínám si, že když tady byl jeden z našich architektů vstupu do NATO, který se na našem vstupu do NATO podílel, tak říkal, že tehdy byly tři varianty nových přístupových zemí, a diplomacie, neveřejná diplomacie měla ten výsledek, že my jsme byli ve všech těch třech variantách. Myslíte, že jsme takové diplomacie ještě schopni? Nebo, že jsme se tak trošičku zacyklili, a rozhodli jsme se, že některé dveře teatrálně zabouchneme, protože my se prostě s určitými lidmi, národy, státy, bavit nebudeme?

Jiří Šedivý: Tak chybí nám prezident Havel. Tečka.

Martina: Dovolím si dvojtečku, a ještě budu pokračovat. Vy jste řekl: Vojáci pracují s variantami. Tak si teď pojdme zapracovat s variantou, jak se změní bezpečnostní situace při eventuální porážce Ruska. Z Evropy, například z Francie, ale také od budoucího, i když v době, kdy budeme náš pořad vysílat, už asi jsoucího prezidenta Petra Pavla, se ozývají poměrně strážlivé hlasy, že zhroucené Rusko by bylo velkým nebezpečím. Jak to vnímáte vy?

Jiří Šedivý: Samozřejmě, že je to problém. Mimochodem, pan generál Petr Pavel je také ovlivněn vojenským myšlením, a proto také odpovídal takto. To mimochodem rozčílilo ministra zahraničních věcí Ukrajiny pana Kulebu, který považoval za nepřípustné, aby někdo řekl jinou variantu, než jak mluví Ukrajinci. Ale to je jiná debata. Zhroucené Rusko? My se na Rusko díváme jako na jeden státní útvar, který nemá své vnitřní problémy. Nebo že Putin ve druhé čečenské válce eliminoval v Čečensku radikály, a Kadyrov je dneska jedním z jeho největších podporovatelů. Ale to nemusí být do budoucnosti.

A také víme, že i řada některých politických představitelů, nebo oponentů Putina v Rusku nesouhlasí s Putinem, nebo s vnitrostátním režimem. Vidíme například projev, který se v poslední době poměrně hodně diskutoval, že když Rusko vyhlásilo tři sta tisícovou mobilizaci kontingentu vojáků, kteří byli následně posláni na Ukrajinu, tak vlastně byli mobilizováni z okrajových národů a národností, a ne z ruského jádra. Což mimochodem ukazuje na to, jak se Rusové, a jeho vedení v Moskvě, dívají na jiné národy než ruské. A to je do budoucnosti stoprocentní problém.

Ostatně si myslím, že se s tím Rusové setkají za jakékoliv situace. Porážka – odchod z Afghánistánu: Největší problém nebudu mít státy Evropy, nebo Spojené státy americké. Největší problém budou mít, a myslím, že už ho mají, Rusové, s pronikáním radikálního islámu z Afghánistánu směrem severním, a toho si jsou, myslím, Rusové velmi dobře vědomi. Takže pokud se oslabí centrální moc Ruska, která nebude schopna držet pod kontrolou, byť i silou, odstředivé tendence některých národů, dokonce i části Sibíře, tak to může být skutečně něco, co znovu vygeneruje další válku, která se bude odehrávat na území Ruska, což bude mít zase negativní dopady na Evropu, případně na další jiné státy. A to by logicky vytvořilo zase další nevyrovnané pozice, tím, že přeci jenom Rusko, ať si o něm myslíme cokoli, hraje určitou roli v mezinárodním měřítku. A pokud zmizí jeho síla, ať už vojenská nebo politická, tak se zase uvolní jiné síly, které budou znamenat vytváření si prostoru jiných států, které budou chtít zaujmout uvolněný prostor po Rusku. Takže ano, tohle to je něco, s čím musíme velmi pozorně pracovat, a musíme si uvědomit, že se něco takového také může stát.

Že by válka na Ukrajině měla skončit porážkou Ruska, znamená, že by Rusko mělo opustit území Ukrajiny, ale nemělo by být rozdraceno. Mělo by mít možnost se zvednout.

Martina: Považujete tedy výroky některých našich představitelů, celkově, evropských, že konflikt Ukrajina-Rusko musí skončit porážkou Ruska, za přehnaný, možná z říše nereálných výroků?

Jiří Šedivý: Já bych řekl, ne že musel, ale měl by. Měl by skončit porážkou Ruska. A tím si vytvářím prostor pro variantu tři, čtyři.

Martina: Měl by skončit porážkou Ruska. Vy jste tady už zmiňoval, co by ale také mohlo nastat. Když se podíváme na výsledek válek, ve kterých se Západ angažoval v posledních letech, tak jste zmínil třeba Afghánistán, zmínil jste prohru, pak jste to opravil na odchod, dobře. Podívejme se na Irák, Libyi. Situace v těchto zemích je v mnoha ohledech horší, než byla před zásahem západních zemí, a to žádná z těchto zemí není atomovou supervelmocí. Už jste se k tomu sice vyjadřoval, ale přesto: Tento konflikt by měl skončit porážkou Ruska. Rusko je atomová supervelmoc. Nabízí se otázka: Jak si to tedy představujeme?

Jiří Šedivý: To, že by měl skončit porážkou Ruska, znamená, že Rusové opustí území Ukrajiny.

Martina: Tedy ne, že se Rusko rozdrobí, rozpadne, a pokud možno zmizí z mapy, jak o to mnozí mluví?

Jiří Šedivý: To je to, co řekl Macron. Macron řekl: „Měli bychom porazit, ale ne rozdrtit.“ To se vracíme zpátky k tomu, že bychom vždycky měli vytvořit podmínky pro to, aby Rusko mělo možnost se znovu zvednout. A byť, jak jsem řekl, by tam byly poměrně dost velké ekonomické sankce, které by byly vůči Rusku uplatňovány, případně reparace, to všechno je pravda – ale tak, jako se mohlo zvednout po druhé světové válce Německo, tak podobně bychom měli pracovat i s Ruskem.

Martina: Takže vy si, stejně jako Macron, myslíte, že zhroucené Rusko, nebo rozdrobené Rusko, by mohlo být více nebezpečné, než současné Rusko s Putinem?

Jiří Šedivý: Myslím, že vnitrostátní konflikt v Rusku, který by provázal rozpad Ruska, nebo alespoň jeho další dělení, by byl poměrně velkým rizikem. Neznamená to, že by musely vzniknout nějaké podmínky pro další světovou válku, nebo že by musela vzniknout situace, kdy se začnou používat jaderné zbraně. To ne. Ale jednoduše by určitě na území Ruska došlo k dalším konfliktům, které by nás v negativním slova smyslu ovlivnily.

Největší vinu na tom, co se děje na Ukrajině, nese Rusko. Ale ani Západ není bez viny. Měl více trvat na smlouvě Minsk 2.

Martina: Pane generále Jiří Šedivý, myslíte, že se to všechno muselo stát?

Jiří Šedivý: Těžká odpověď. Já vám asi neřeknu ani ano, ani ne. Na takové věci se musíme dívat s odstupem. A s odstupem se dostanou napovrch některá fakta, která třeba nevíme. Takže myslím, že se to nemuselo stát, kdyby, jak jsem na začátku řekl, jsme byli my, jako západní komunita, mnohem aktivnější v prosazování realizace normy, které se říkalo smlouva Minsk 2. Myslím, že tam jsme zkrátka selhali, jako jsme selhali po roce 2008, když Rusové anektovali část

Gruzie. To je přesně to samé. Takže určitý díl odpovědnosti za to máme také my, a byť se tomu někdo chce vyhnout, tak si myslím, že realita k tomu spíše směřuje. Za první.

Za druhé, samozřejmě je hlavní díl odpovědnosti na straně Putina, a skupiny lidí, která je kolem něho, protože to není přece sám Putin, a představa o tom, že Rusko znova obnoví vliv Ruska v území bývalého Sovětského svazu, nebo domény bývalého Sovětského svazu. To ostatně Putin řekl krátce po tom, co nastoupil do funkce prezidenta Ruska. Takže největší vina je na straně Ruska, ale ani my nejsme v tomto případě bez viny.

Martina: Nejsme bez viny. Co to přesně znamená? Jak myslíte, že by se země jako Česko měla chovat?

Jiří Šedivý: Tak samozřejmě, jsme součástí jak Severoatlantické aliance, tak Evropské unie, a jak jsem řekl, měli jsme určitě být mnohem aktivnější. Mohli jsme poukazovat na to, že to, co se odehrává na Ukrajině po roce 2014, není v souladu s tím, k čemu dospěla smlouva Minsk 2. Já vím, že jsem soustředěn na tuto smlouvu, ale zatím nemáme nějaký jiný pevný bod, který bychom k tomu mohli použít. Ale jednoduše tím, že jsme nechali problém neustále latentně žít, jsme vlastně vytvářeli podmínky pro to, aby chorý mozek Putina vyprodukoval takzvanou speciální operaci. Myslím, že jsme měli být z tohoto pohledu mnohem aktivnější. Je tam samozřejmě debata o tom, jakou roli hrálo Německo, a energetické suroviny. To všechno tam existuje. Ale z politického hlediska jsme měli být mnohem prozíravější, než jsme byli.

Street art na budově ministerstva vnitra, s Putinem ve vaku na mrtvoly, na státní budovu nepatří

Martina: A jak vnímáte dílčí reakce, kterých jsme teď svědkem? Uvedu příklad: Jak na vás, vojáka, generála, bývalého náčelníka generálního štábu, působí, když vidíte na domě street art, který nechá udělat ministr vnitra, kde je Putin ve vaku na mrtvoly?

Jiří Šedivý: Tak k tomu jsem se už vyjádřil: To na státní budovu nepatří.

Martina: Myslíte, že Česko svoji roli celkově přeceňuje? Že se příliš prožíváme? Já jen znovu navazuji na otázku Scotta Rittera, který říkal: „Prosím vás. Vy si myslíte, že někoho v Americe zajímá Česká republika? Možná, když jede navštívit Prahu.“ Nechci se cítit úplně maličká, ale zároveň možná ne nadutě, ale jak by se měl chovat stát naší velikosti, našeho významu, naší historie, naší geopolitické polohy?

Jiří Šedivý: Řekl bych, že nejsme ani tak malí, jak si někdy sami myslíme. V tom to přece není. Česká republika, naše společnost, je společností velmi vyspělou. Ekonomika, byť prožíváme nějaké kritické, nebo krizové období, vlastně funguje, akorát nefunguje nadstavba státu, kde se nám nedaří přerazit deficit, a devatenácti, nebo kolikaprocentní inflaci, což je ale vizitka této vlády a této garnitury, která republiku řídí.

Takže já bych nás vůbec nepovažoval za malé, a že nemáme žádný vliv, a právě proto, že jsme státem střední velikosti, vyspělým národem a státem, tak by některé statementy, které jsme před chvílkou kritizovali, neměly být vyřčeny, nebo s větší předvídavostí do budoucnosti, protože jednoduše Česká republika hraje, a bude hrát pořád svou roli, a myslím, že bychom si neměli hrát na uťápnutého, a za každou cenu některými výkřiky zvýrazňovat svou existenci, protože jednoduše existenci tvoří stát, národ jako takový, a nejenom ta která politická osobnost.

Vše směřuje k tomu, že se Čína stane hlavním strategickým protivníkem USA

Martina: Pane generále, poslední otázka, spíše shrnutí, protože mnohých z těchto věcí už jste se dotknul: Jak vidíte dlouhodobé následky tohoto konfliktu? Další silné rozdělení světa? Ekonomický

propad? Další studená, nebo obchodní válka? Bude to to, co psali středověcí kronikáři: „Válka vypukla, válka skončila, ale zlo, které zasela, kráčelo dále.“

Jiří Šedivý: Tak, to máte stoprocentně pravdu. Ale do budoucnosti vidím nebezpečí v tom, že se začne svět polarizovat. To je jedna věc. Druhá věc: Není to jenom problém této války. Je to například problém krize, která byla kolem covidu, že se ekonomicky začne měnit, a začneme znovu vracet do Evropy levné výroby, Američané to dneska dělají, abychom zabezpečovali nejméně takzvané bazální funkce jednotlivých států. A to myslím, bude do budoucnosti poučení, které, jak jsem říkal, nevychází pouze z této války. De facto si myslím, že tato válka bude mít menší vliv, než měl covid.

Tam je nebezpečí v tom, že se opravdu začne z bezpečnostního hlediska vytvářet pole, které bude kolem Spojených států amerických – to tam momentálně je. Uvidíme, do jaké míry tam bude vliv Ruska, ale určitě bude svůj vliv posilovat Čína. A už je vidět, že trend půjde k tomu, že se Čína stane hlavním strategickým protivníkem Spojených států amerických, a nejenom z hlediska ekonomického a vojenského. Takže toto soupeření, myslím, bude pokračovat dál.

Ale nemyslím si, že by to mělo vypadat tak, že budeme my tady, v České republice, doplácet v každém případě na to, co se stalo na Ukrajině. Ekonomiky se začnou nějakým způsobem stabilizovat, začne se stabilizovat i společenský život. A jestli tady zůstane 400 tisíc, 200 tisíc nebo 100 tisíc Ukrajinců, to dneska nikdo pořádně neví. Ale i Ukrajina se bude chtít stabilizovat. A uvidíme, jestli využijeme možnosti investovat, a spolu s ostatními státy pomáhat obnově Ukrajiny. Ale celkově se bezpečnostní situace celosvětově určitě poněkud zkomplikuje. Netýká se to 100 procent Evropy.

Martina: Ještě jedna úplně kratičká otázka: Teď jste nastínil, co si myslíte. Řekněte mi, z kolika procent jste si přeci jenom dovolil zbožná přání?

Jiří Šedivý: Nemyslím, že je to zbožné přání. Já to vidím celkem reálně. Nepatřím mezi ty, kteří, jak se říká, stahují kalhoty před brodem...

Martina: Když brod je ještě daleko...

Jiří Šedivý: Brod je ještě daleko. Myslím, že za svou kariéru jsem se setkal s obrovskou spoustou ... samozřejmě jsou to, nebo především byli vojáci. A je potřeba říct, že jako Česká republika, nebo jako Československo, máme ve světě velmi dobré jméno, ať chcete, nebo nechcete, tak to zkrátka je. Akorát si nesmíme někdy hrát na malé bezvýznamné, ale musíme také ukázat, že naše skutečná role a potenciál tady existuje. To je bez jakýchkoliv diskusí.

Martina: Pane generále. Moc vám děkuji za rozhovor. Děkuji za vaši věcnost. Nebývá to teď samozřejmostí. Díky moc.

Jiří Šedivý: Děkuji za pozvání. Na shledanou.

| JIRÍ ŠEDIVÝ

■ ■ ■ ■ ■ (1 votes, average: **5,00** out of 5)

>> **Podpora**

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> **Pravidla diskuze**

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

